

Čís. 3791.

K zápisu do obchodního rejstříku se vyžaduje, by originální podpisy na protokolu o schůzi správní rady akciové společnosti byly v předloženém prvopisu soudem nebo notářem ověřeny.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R II 119/24.)

Opověď akciové společnosti k rejstříku vrátil rejstříkový soud žadatelce s tím, by originální podpisy na protokolu o schůzi správní rady, předloženém v prvopisu, byly soudem nebo notářem ověřeny. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o otázku — a jen touto jest se obírat — zda k zápisu do obchodního rejstříku jest nutno, by originální podpisy na protokolu o schůzi správní rady ze dne 4. června 1923 v prvopisu předloženém byly soudem nebo notářem ověřeny. V tom směru rozhodným jest předpis Šu 22 ministerského nařízení ze dne 9. března 1863, čís. 27 ř. zák., dle něhož má soud, přezkoumávaje opověď k zápisu do obchodního rejstříku, působiti k tomu, by nejen oprávnění opovídatelovo k vydobytí zápisu bylo zcela nepochybně vykázáno, nýbrž také, by pravost předložených soukromých listin, jež jsou základem opovědi, byla soudním neb notářským ověřením zajištěna. Právem uložil tudíž rekursní soud žadateli, aby opatřil legalisaci podpisů na onom protokolu, to tím spíše, ježto se jedná o provedení změny stanov v rámci zmocnění správní radě usnesením valné hromady akcionáři ze dne 10. května 1920 a 10. května 1921 uděleného, tedy o úkon obdobný onomu, ježž má na zřeteli čl. 214 obch. zák., k jehož platnosti notářského neb soudního osvědčení nutně se vyhledává. Tím ovšem zůstává nedotčenou otázka, zda zmocnění, správní radě dané, co do svého rozsahu není v rozporu se zněním dosud platných stanov (§ 32 a 34 stanov), pokud se týče, zda správní rada usnesením ze dne 4. června 1923 nevybočila z mezí svého zmocnění.

Čís. 3792.

Úpadce jest způsobilým státi na soudě, leč že by šlo o nárok, týkající se úpadkové podstaty.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, R II 139/24.)

Řízení o žalobě proti Emilu M-ovi o zaplacení kupní ceny za zboží, dodané žalovanému v listopadu 1923, soud první stolice přerušil, ježto byl dne 17. května 1923 na jmění žalovaného vyhlášen úpadek. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a přikázal prvému

soudu, by o věci dále jednal a rozhodl, vycházejce z názoru, že tu jde o dluh podstaty.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice k dalšímu jednání podle §u 6 c. ř. s.

Důvody:

Úpadce může se sice právně zavázati, nesmí však podle §u 1 konk. ř. převzít závazky ohledně jmění podstaty, kterým nesmí volně nakládati. Do úpadkové podstaty patří nejen jmění, podléhající exekuci, které měl v době vyhlášení úpadku, nýbrž i jmění, kterého nabyt během úpadku. Důsledkem toho jest sice úpadce všeobecně způsobilým, samostatně na soudě jako strana jednati, ohledně úpadkové podstaty nemá však procesní způsobilosti (§ 1 c. ř. s.); ji zastupuje jen správce úpadkové podstaty, který vede také spory, týkající se podstaty, vlastním jménem (§§ 81, 124 konk. ř.). V projednávaném případě jest pochybno, zda dostává se úpadci, osobně žalovanému, v tomto sporu procesní způsobilosti. Možnosti jsou dvě: buď pokládá žalující firma za žalovanou pohledávku za osobní závazek úpadce, který se netýká úpadkové podstaty, takže pak by bylo lze tento spor zařaditi mezi spory, uvedené v §u 6 (3) konk. ř. aneb má za to, že jde o pohledávku proti úpadkové podstatě (§ 46 konk. ř.). Oné možnosti nasvědčuje znění žaloby, namířené proti dlužníkovi, druhé pak obsah jejího rekursu, kde mluví o obohacení p o d s t a t y (čís. 4 §u 46 konk. ř.). Tyto pochybnosti o procesní způsobilosti, k nimž jest podle §u 6 odstavec první c. ř. s. přihlížeti v každém období rozepře z úřední moci, jest odstraniti; budiž proto vhodným způsobem zjištěno, koho vlastně žalobkyně žaluje, zda dlužníka osobně či správce úpadkové podstaty. V onom případě bylo by žalobkyni přičiniti další prohlášení, že nebude z rozsudku v tomto sporu odvozovati důsledky proti úpadkové podstatě, nýbrž, že si chce opatřiti toliko exekuční titul pro případ zrušení úpadku. V tomto případě bylo by také vyhotovení žaloby, doručené správci úpadkové podstaty, jemu odebrati a doručiti dlužníku osobně. Podle výsledku tohoto opatření jest pak opět rozhodnouti o návrhu správce úpadkové podstaty na přerušení tohoto sporu, po případě o jeho o p r á v n ě n í k podání tohoto návrhu, neuzná-li vhodným, vzíti návrh zpět.

Čís. 3793.

V odvolatelově výtce, že procesní soud první stolice nepřihlížel k okolnostem, které za řízení v první stolici vyšly na jevo z výpovědi svědka, nelze spatřovati uplatňování novot (§ 482 c. ř. s.). Vycházel-li odvolací soud z názoru opačného, lze domáhati se nápravy dovolacím důvodem čís. 2 §u 503 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1924, Rv II 268/24.)

Oba nižší soudy zamítly žalobu o zánik exekučního nároku.

Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.